

»Koskettavaa ja sähköistävää luettavaa...
Frida Skybäck on luonut väkevän rikossarjan.»

KAPPAKKT

FRIDA SKYBÄCK

RAUTAKUKKA

WSOY

Suomentanut Jonja Rajala

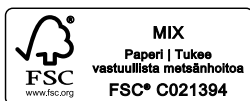
Frida Skybäck

RAUTAKUKKA

SUOMENTANUT JONJA RAJALA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos
Järnblomma

© Frida Skybäck och Bokförlaget Polaris AB 2023
in agreement with Politiken Literary Agency

SUOMENKIELINEN LAITOS © JONJA RAJALA JA WSOY 2025

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-49840-8

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*Olisi järjenvastaista pitkittää heidän elämäänsä
ja antaa heidän lisääntyä entisestään.
Passiivinen eutanasia on perusteltu.
Kukaan ei heitä sure.*

*Hugo Fröderberg,
Lundin Vipeholmin sairaalan ylilääkäri 1935–1963*

1

Tiistai 10. maaliskuuta

»PERILLÄ OLLAAN.»

Jakob kääntyi katsomaan Emiliaa, ja Emilia hymyili hänelle. He olivat kävelleet koko matkan kaupalta puhumatta mitään, harpponeet yli oijen ja oikaisseet ryteikköisten, monihaaraisista puista koostuvien metsikköjen poikki. Vaikka Jakob tunsu alueen hyvin, hämärässä liikkuminen oli hankalaa, ja he olivat liukastelleet sateen jälkeensä jättämässä savivellissä.

Jakob koskettti ihollaan polttelevaa isoa naarmua. Hän nosti katseensa vanhaan mielisairaalaan. Heidän edessään kohoava rakennus oli kuin menneiden aikojen varjo, osin rönsyilevän kasvillisuuden suojiinsa kätkemä. Jos talo jäisi oman onnensa nojaan, metsä nielaisisi sen pian, Jakob ajatteli. Se katoaisi vehreyteen ja painuisi unohduksiin.

Kauempaa kantautui Sankt Larsin puistoa halkovan Höjejoen kohina. Maa oli märistä, kengänpohjiin tarttuvista lehdistä liukas.

Jakob vilkaisi Emiliaa. Hän ei tuntenut tyttöä vaan oli tähän saakka vain tarkastellut tätä etäältä. Mutta Emiliassa oli jotain, mistä Jakob todella tykkäsi, ja kun Emilia oli pyytänyt, että Jakob näyttäisi hänelle C-osaston, Jakob oli suostunut.

Ja nyt he olivat täällä.

Vain he.

Kahdestaan.

Jakob harppoi tuulen irrottamien kattotiilien yli rakennuksen takaosaa kiertävälle puutasanteelle. Puu oli lahonneen vihreää ja levän peitossa, niin kuin laiturin vierustan kivet Lommassa, missä Jakob kävi usein uimassa kesäisin.

Emilia meni kokeilemaan, kestävätkö portaat. Puu vastasi askellukseen natisemalla hiljaa muttei antanut periksi, ja Emilia osoitti vinoa ovea.

»Mennään sisään.»

Ilo, jota Jakob oli vasta tuntenut, vaihtui huoleen. He olivat sopineet, että hän näyttäisi Emilialle tien tänne, mutta sisälle menemisestä he eivät olleet puhuneet mitään. Toisaalta hän ei halunnut, että Emilia pitäisi häntä pelkurina.

»Tule nyt», Emilia sanoi Jakobille silmissään katse, joka tuntui värähtelynä rinnassa. Ennen kuin Jakob ehti esittää vastalauseita, Emilia oli kadonnut sisälle rakennukseen, eikä Jakob voinut kuin mennä perässä.

Illan viimeinen kajo oli katoamaisillaan, ja rosoiset varjot pyyhkivät seiniä. He pysähtyivät eteiseen mykistyneinä yllättäen vakavoituneesta tunnelmasta ja katselivat keltaisia, värikkäillä graffiteilla maalattuja sairaalaseiniä, nurkkien hämähäkinverkkoja ja likaista lattiaa, joka oli täynnä lehtikasojen alta pilkistäviä tyhjiä tölkkejä ja kiiltäviä sipsipusseja. Siellä täällä oli unohdettuja huonekaluja kolkkona muistutuksena siitä, että sairaalassa oli joskus asuttu.

Jakob nielaisi. Osassa ikkunoista oli edelleen kalterit muttei laseja, ja ne tuijottivat heitä tyhjinä aukkoina. Talo ei enää pärjännyt luontoa vastaan, luonto tunkeutui läpi joka kolosta, suikerteli sisään ja valtasi alaa.

Jakob katsoi Emilian kättä. Käteen teki mieli tarttua, mutta hän jätti sen tekemättä.

»Missä hän on?»

»Ai kuka?» Jakob sanoi typeränä.

Emilia kallisti päätään. Hän oli yhtäkkiä ihan lähellä, ja Jakob käänsi nolona kasvonsa pois.

»Se nainen, joka murhattiin mutta jota ei koskaan löydetty. Olen kuullut, että täällä on jokin paikka, jossa hän yleensä näyttäytyy.»

»Kolmannessa kerroksessa», Jakob vastasi. »Mutten tiedä, onko sinne turvallista mennä.»

Emilia katsahti häneen vielä kerran ja marssi sitten kapeaan käytävään.

»Odot! Portaat ovat vanhat, ne eivät välttämättä kestä», Jakob huusi Emilian perään. Mutta turhaan. Emilia oli jo matkalla ylös. Jakobia puistatti. Ilmassa oli jotain outoa. Koskeus oli syöpynyt seiniin ja maatuvien lehtien haju kutitti kurkkua. Jakob ei halunnut olla yksin, joten hänkin lähti nousemaan portaita ja löysi Emilian ylimmän kerroksen oleskeluhuoneen ovelta.

Täällä kuolleen naisen väitettiin välillä näyttäytyvän vierailijoille.

Seinään huoneen ulkopuolelle oli kiinnitetty kiillotettua terästä oleva peili niin huolellisesti, ettei kukaan voisi käyttää sitä itsensä vahingoittamiseen, ja käytävän varrella oli huoneita toisensa perään. Lähimmässä Jakob näki likaisenvalkoisen kaakeliseinän ja monta teräksistä pesuallasta, paljasta ja pelkistettyä. Hän pystyi näkemään sairaalasängyt ja lepositeet sielunsa silmin, kuulemaan pelokkaat huudot.

Emilia oikaisi selkensä ja sulki silmänsä.

»Taidan tuntea hänen läsnäolonsa», hän sanoi hartaalla äänellä.

»Oikeasti?»

»Joo. Hys. Sinun pitää keskittyä.»

Jakobkin ummisti silmänsä. Hän oli lukenut mielisairaalasta paljon ja kuullut kamalia tarinoita. Silti paikka veti häntä puoleensa.

Täällä ylhäällä oli vieläkin pimeämpää, ja Jakob astui ihan Emilian lähelle niin, että tunsu tämän käsivarren hipaisevan omaansa.

Täällä ei kannattaisi olla, Jakob tiesi sen, aivan kuten senkin, että jos jokin menisi pieleen, hän olisi syypää. Silti hän ei pystynyt irtautumaan, ei kyennyt sanomaan Emilialle, että heidän pitäisi lähteä.

He eivät olleet ainoita tänne tiensä löytäneitä. Yhdessä nurkassa lojui likainen patja ja pari poltettua kynttilänpätkää, toisessa pahvilaatikoita ja ryppyisiin paperikasseihin kerättyjä kaljatölkkejä. Joku oli repinyt rikkinäisestä ikkunasta kalterit, ja sen edessä roikkui tuulensuojana likainen verho.

Jakob nosti katseensa. Katto oli vielä puolittain paikallaan mutta pahaenteisillä kupruilla, ja mieleen tulivat viime päivien rankkasateet. Joissain kohdissa kattolevyjä ei ollut ensinkään, ja yksi palkki oli romahtanut alas ja nirhannut seinää.

»Hän vain katosi, vai mitä?»

Emilia katsoi taas Jakobia, ja ensimmäistä kertaa Jakob onnistui säilyttämään katsekontaktin. Vatsanpohjasta otti, ja Jakobin teki mieli hymyillä, mutta hän hillitsi itsensä.

»Kerro nyt», Emilia jatkoi. »Jooko! Tiedät kuitenkin. Sinun isoisäsi...»

Apeus levisi Jakobin rintaan. Emilia siis tiesi. Tietenkin Emilia oli pyytänyt häntä mukaan hänen taustansa takia eikä siksi, että olisi ollut kiinnostunut hänen seurastaan.

»Ei minulla ole hajuakaan.»

Emilia tuhahti, hän ei tuntunut uskovan Jakobia, ja jatkoi peremmälle. Jakob katseli huolestuneena vinoja kattolevyjä.

»Katto näyttää siltä, että se saattaa romahtaa.»

»Äh, eikä näytä.»

Emilia potkaisi paperikassia niin, että kaljatölkit rämisivät.

»Täällä on käynyt paljon muitakin», hän totesi ja käänsi katseensa takaisin Jakobiin. »Sano nyt, pliis. En minä kerro kenellekään.»

»Varo ikkunaa, se on rikki.»

Emilia hymyili ja perääntyi kohti suuren, ammottavan aukon edessä roikkuvaa ryhditöntä verhoa.

»Tätäkö tarkoitat?»

»Niin.»

Emilia otti vielä muutaman askeleen taaksepäin, ja Jakobin oli yhtäkkiä vaikea saada henkeä. Hän ajatteli teräviä lasinsirpaleita alhaalla asfaltilla ja sitä, mitä tapahtuisi, jos Emilia putoaisi.

»Älä tee noin.»

»Oletko huolissasi minusta?» Emilia kysyi, ja hänen kasvoilleen kohosi hymy.

Jakob kääntyi puoliksi selin.

»Ei ole hauskaa. Minä lähden, jos et lopeta.»

»Kerro, niin tulen takaisin.» Emilia hymyili ja vilkaisi olkansa yli. »Näyttää vaaralliselta. Kuka minua auttaa, jos jotain käy, jollet sinä ole täällä?»

Jakob oli jähmettynyt paikalleen. Emilia leikki hänen kanssaan, eikä hän pitänyt siitä. Hän haki katseellaan reittiä Emilian luo kaiken roinan ohi, mutta ääriviivat sumentuivat hämärässä.

»Nyt minä menen.»

»Jakob kiltti», Emilia maanitteli ja nojasi ulos ikkunan karmin ja verhon välistä. »Sinun on pakko auttaa minua.»

Emilia nojautui vielä vähän pidemmälle, ja hänen silmänsä säkenöivät. Sitten tapahtui jotain. Hänen jalkansa lipesi, ja hän menetti tasapainon, kirkaisi, hapuili ja sai otteen vanhasta verhosta, joka ei kestänyt hänen painoaan pitkään vaan repesi.

Jakob rynnisti apuun, mutta puolimatassa hänen jalkansa jäi jumiin romahtaneen kattopalkin alle, ja kun hän kaatui, kaatui myös palkki. Se rysähti kipsiseinään ja irrotti siitä palan, joka rymähti lattialle.

Jakob haukkoi henkeään ja katsoi ikkunalle, missä Emilia seisoi verhon riekaleet käsissään. Emilia tuijotti rääsyä ja heitti sen pois.

»Hitto, sori.»

Jakob nousi ja pyyhki tomut farkuistaan. Hän oli kaatunut käsivartensa päälle, ja tykyttävä kipu yltyi kyynärpään tienoolla.

»Ei se mitään», hän mutisi. »Oletko kunnossa?»

»Joo, mutta...» Emilia vaikenä ja kiinnitti katseensa johonkin. »Mikä tuo on?»

»Mikä?»

Emilia osoitti hajonnutta seinää. Rikkoutuneen kipsilevyn takana, tolppien välissä, oli jotain.

Jakob katsoi tarkemmin ja yritti hahmottaa, mitä näki. Jotain moneen muovikerrokseen käärittyä, joka tuntui tuijottavan takaisin häneen.

Hyttävä kylmyys levisi huoneeseen ja nosti ihon kananlihalle.

Emilia kietoi käsivarret ympärilleen.

Tuli hiljaista. Sitten Emilia veti syvään henkeä.

»Taisimme löytää hänet.»

2

FREDRIKA STORMIA ÄRSYTTI. Totta kai hänet soitettiin töihin sinä ainoana iltana, jonka hän oli päättänyt pitää kokonaan vapaana. Puhelin oli pirahtanut soimaan, kun hän oli istunut ravintola Italia Il Ristoranten pöydässä Lilla Fiskaregatanilla, ja hänen oli ollut pakko hylätä vasta saamansa höyryävän kuuma pasta-annos häränfileen ja tryffelikastikkeen kera. Nyt vatsa kurni tyhjiyttään. Sankt Larsin kaupunginosassa oli vieläpä vaikea suunnistaa. Suurella alueella tuntui olevan lukemattomia kiemuraisia teitä, jotka eivät johtaneet minnekään, ja Fredrika epäili jo ajavansa ympyrää, mutta lopulta hän näki työkaverinsa Henry Calmentin heilauttavan kättään tienreunassa.

»Oletko jo ehtinyt vilkaista ruumista?» Fredrika kysyi heti, kun sai auton oven auki.

Henry hymyili.

»Terve vain sinullekin.»

»Moi», Fredrika sanoi anteeksipyytävästi. »Tiedätkö miten vanha se on?»

»Ruumis, vai?»

»No mikä muukaan?»

»Oletko pahalla päällä?»

Fredrika painoi hartiat alas ja huokaisi.

»Olin juuri istunut illallispöytään.»

»Jonaksen kanssako?»

Sen jälkeen, kun Fredrika oli alkanut tapailla oikeuslääkäri Jonas Cheniä, välit Henryn kanssa olivat etääntyneet. Fredrika ei oikein ymmärtänyt miksi, mutta aina kun hänen parisuhteensa tuli puheeksi, Henry muuttui pilkalliseksi ja herkkänahkaiseksi, ja Fredrika oli päättänyt, ettei työparin tarvinnut tietää, mitä kaikkea hän puuhaili ja kenen kanssa.

Fredrika ei vastannut Henrylle, vaan katsoi kivenheiton päässä metsikön siimeksessä kohoavaa korkeaa tiilirakennusta ja nyökkäsi.

»Mikä paikka tuo on?»

»Se on vanhimpia Sankt Larsin sairaalalle kuuluneita rakennuksia, ja siellä oli aikoinaan psykiatrinen hoitokoti.»

»Onko sairaala edelleen toiminnassa?»

Henry pudisti päätään.

»Viimeinen osasto muutti täältä vuonna 2013. Nykyään rakennuksissa toimii lähinnä yrityksiä ja kouluja, mutta sairaala oli monen vuosikymmenen ajan Etelä-Ruotsin suurimpia. Potilaita oli enimmillään tuhat kuusisataa, ja moni työntekijä asui sairaala-alueella, joten se oli kuin oma pieni kylänsä. Juuri tämä osasto suljettiin 1990-luvun alussa, ja talo on ollut siitä asti tyhjillään.»

»Olet ehtinyt lukea kotiläksysi», Fredrika sanoi ja kaiveli taskustaan purukumia.

»Enpä oikeastaan. Satun vain tietämään, että rakennuksella on poikkeuksellinen historia.»

Fredrika katsoi Henryä. Vaikutti siltä, ettei luennolta voinut välttyä.

»Millainen historia?»

»Osastolta katosi kaksi potilasta syksyllä 1987, mikä aiheutti aikamoisen kohun.»

»Mielenterveyspotilaiden karkaaminen ei kuulosta kovin yllättävältä.»

»Sehän siinä onkin, kun kaikki eivät usko heidän karanneen.»

Fredrika kurtisti kulmiaan.

»Mitä tarkoitat?»

»Toinen potilaista, Marie-Louise Sparre, oli vasta seitsemäntoistavuotias, ja hänen perheensä oli varma, että hän oli joutunut rikoksen uhriksi.»

»Mikä sai heidät ajattelemaan niin?»

»He olivat vakuuttuneita, että toinen kadonnut potilas, Tommy Svensson, oli siepannut Marie-Louisen. Tommykin oli melko nuori, muistaakseni parikymppinen. Sparren perheellä riitti suhteita, ja he levittivät näkemystään mediassa, joten teoria Tommyn syyllisyydestä vakuutti monet. Marie-Louisen sisko Greta Sparre kirjoitti kirjankin aiheesta. Taitaa olla nimeltään *Marie-Louisen tapaus*.»

»Okei», Fredrika sanoi mietteläänä. »Tutkiko poliisi katoamista?»

»Joo, tutkinta kesti useamman vuoden, mutta mitään ei selvinnyt.»

»Eikä potilaita koskaan löydetty?»

»Ei kumpaakaan. Henkilökunnan mukaan he olivat karanneet, mutta täysin jälkiä jättämättä. Kuin haihtuneet savuna ilmaan», Henry sanoi ja käänsi kämmenensä lyijynharmaata taivasta kohti.

»Ja nytkö osastolta, jolta he karkasivat, on löytynyt ruumis?»

»Niin. Seinän sisältä muoviin käärittynä.»

Fredrika tunsi nälän muuttuvan aavistuksen etovaksi oloksi, pani suuhunsa purkan ja puraisi sen kovan pinnan rikki. »Pystyykö ruumiista päättelemään, kuinka kauan se on ollut seinässä?»

»Tekniset tutkijat ovat tulossa. Saa nähdä, mitä he sanovat.»

He lähtivät nousemaan tiilirakennukselle vievää mäkeä vaitonaisina. Edessä odottava hämärän verhoama talo näytti ränsistyneeltä. Viistossa katossa oli isoja reikiä, ikkunat taisivat olla järjestään rikki ja osan eteen oli naulattu vanerilevyjä vähän miten sattui.

»Kuka ruumiin löysi?»

»Kaksi teiniä», Henry vastasi ja huitaisi kädellään rakennusta kiertävän polun suuntaan. »He ovat tuolla toisella puolella vanhempiensa ja ensimmäisenä paikalle ehtineen partion kanssa. Ajattelin, että haluat varmaan nähdä löytöpaikan ennen kuin jututamme heitä, mutta tahdotko odottaa, että tekniset tutkijat pääsevät tänne ensin?»

Fredrika nosti katseensa aavemaiseen taloon. Hylätyissä rakennuksissa oli jotain kammottavaa, tuntui että niissä saattoi piileskellä mitä tahansa. Selkäpiitä karmi. Löytö oli varmasti traumatisoinut nuoret.

»Hoidetaan vain pois alta.»

Henry sytytti taskulampun ja näytti tietä. Lattiaa peittivät roskat ja lampun valossa kimmeltävät lasinsirut, ja seinissä ujelsi tuuli.

Fredrika nosti käden suun eteen. Homeen haju kävi nenään, mutta ilmassa oli jotain muutakin, vahvempi ja hyökkäävämpi mätänemisen löyhyä. Oksennus nousi kurkuun, ja hän nipisti huulensa yhteen.

Henry vilkaisi häntä.

»Jossain on varmaan kuollut eläin.»

»Tällaiseen paikkaan ei pitäisi voida vain marssia sisään», Fredrika mutisi ja potkaisu vanhan rikkinäisen ja röpelöreunaisen metalliämpärin pohjaa. »Kai sinulla on jäykkäkouristusrokotus voimassa?»

Vaikka sisällä oli hämärää, Fredrika erotti Henryn kasvoilla hymyn.

»Seuraavaksi nouseaan parit portaat, ja ylhäällä on sitten aika ahdasta. Ihan vain tiedoksi, että voit varautua.»

Fredrika nyökkäsi ja seurasi Henryä.

Kun he tulivat ylimpään kerrokseen, Henry suuntasi kirkkaan valokeilan yhteen huoneeseen. Fredrika vilkuili huolestuneena ympärilleen. Talo näytti siltä, että se saattaisi sortua hetkenä minä hyvänsä. Keskellä lattiaa oli romahta-

neen sisäkaton palasia, ja katosta irronnut palkki oli repinyt puolet seinästä alas. Mitä nuoret olivat täällä tehneet? Oli puhdas onnenpotku, ettei kummallekaan ollut käynyt huonosti.

Valokeila kohosi lattialta, vaelteli huoneessa ja pysähtyi lopulta rikkinäiseen seinään. Fredrika meni varovasti tutkimaan, mitä se kätki sisäänsä. Muovi oli pölykerroksen peitossa, ryppyihin oli kertynyt likaa ja paketti oli mennyt käppyrälle, mutta sen sisällä oli ilmiselvästi jotain, mikä muistutti ruumista.

»Näetkö mitään?» Henry kysyi.

»Ihan liian pimeää.»

»Sopii varmaan olettaa, että käärössä on toinen niistä kadonneista potilaista.»

»Oli kuka oli, niin vahingossa hän tuskin on tuonne päätnyt.»

Fredrika pyyhki kädet farkkuihin ja huomasi lattialla vanhan alusastian alta pilkottavan kanyylin. Hän vavahti.

»Tämä riittää. Mennään takaisin ulos.»

»Ei sekuntiakaan liian aikaisin», Henry vastasi päättäväisesti.

Talon toisella puolella, puistoon kuuluvan katulampun alla, seisoskelivat lukioikäiset poika ja tyttö sekä kummankin vanhempi. Kaikki neljä vaikuttivat hermostuneilta. He loivat nopeita silmäyksiä partiopoliiseihin ja näpläsivät puhelimiaan, mutta ryhdit kohenivat, kun Henry ja Fredrika saapuivat paikalle.

»Jakob ja Emilia», Henry sanoi, »tässä on kollegani Fredrika Storm.»

Nainen, jonka Fredrika oletti olevan Emilian äiti, tervehti pelkällä nyökkäyksellä, mutta mies ojensi kätensä.

»Carl Rudberg. Jakobin isä», mies sanoi ja puristi jäämäkästi Fredrikan kättä. »Olemme todella pahoillamme. Olen

sanonut Jakobille ties kuinka monta kertaa, ettei hänellä ole asiaa vanhalle sairaala-alueelle.»

Jakob painoi päänsä, ja sinimusta tukka valahti hänen kasvoilleen.

»Oletteko käyneet rakennuksessa aiemmin?» Fredrika kysyi.

»Minä en ole», Emilia vastasi ja vilkaisi Jakobia vaivihkaa.

»Pari kertaa», Jakob kuiskasi.

»Asumme tuolla», Carl lisäsi ja osoitti viereisen asuinalueen suuntaan.

Fredrika nosti katseensa ja huomasi lähistöllä puolittain puun takana seisoskelevan miehen vihreässä parkatakissa. Mies oli varmaan iltakävelyllä.

»Oletko törmännyt rakennuksessa kehenkään muuhun?» Fredrika kysyi.

»En ole», Jakob vastasi päätään pudistaen.

»Etkä ole aiemmin huomannut...», Fredrika yritti keksiä neutraalia ilmausta, »...sitä seinän sisällä olevaa pakettia?»

»Kun kävin siellä viimeksi, seinä oli ehjä. Mitä siellä siis oikein on?»

Carl rypisti otsaansa huolestuneen näköisenä.

»Se ei kuulu sinulle.»

»Näytti nimittäin siltä, että siinä paketissa oli kuollut ihminen», Jakob jatkoi.

»Lopeta!» Jakobin isä huudahti ja nappasi poikaansa käsi-varresta. »Nyt olet hiljaa.»

»No mitä, kai minä nyt saan kysyä.»

»Et saa.»

Jakob riuhtaisi itsensä irti. »Sinä et päästä minun asioistani», hän kivahti ja marssi tiehensä.

»Takaissin sieltä, keskustelu ei ole vielä päättynyt!» Carl huusi Jakobin perään ja kääntyi sitten toivottoman näköisenä Henryn puoleen. »Pahoittelut. Teinit», hän sanoi ja pyöritteli silmiään. »Sopiiko, että lopetetaan tähän?»

»Totta kai. Meillä on teidän yhteystietonne. Soittelemme, jos jotain tulee.»

»Kiitos», Carl sanoi ja lähti poikansa perään.

Fredrika katsahti taas puun suuntaan ja pani merkille, että parkatakkinen mies seiso i edelleen samassa paikassa. Rintamasuunta ei ollut heihin päin, mutta Fredrikasta tuntui silti, että mies yritti kuunnella heidän keskusteluaan. Olisi omituista pysähtyä tuolla tavalla metsikköön norkoilemaan kesken tavallisen iltakävelyn. Toisaalta ihmisten uteliaisuus tuppasi heräämään, kun he näkivät poliisin, eikä mies sitä paitsi ollut mitenkään voinut kuulla heidän puheitaan niin kaukaa.

Emilian äiti kietoi käsivarren tyttärensä ympärille.

»Mekin tästä sitten lähdemme, jos sopii?»

Tytär nyökkäsi muttei silti hievahtanutkaan. Hänellä oli selvästi vielä jotain sanottavaa.

»Onko siellä se nainen?»

»Kuka nainen?» Fredrika kysyi.

»Siis onko seinässä se nainen, joka kuoli? Tosi moni on sanonut, että on nähnyt hänet tuolla», Emilia jatkoi kykenemättä kätkemään innostustaan. »Tai siis hänen henkensä tai jotain.»

Henry selvitteli kurkkuaan. »Te voitte mennä. Ja olisi hyvä, jos ette kertoisi kenellekään, mitä näitte.»

»Emme tietenkään. Vai mitä, Emilia?» äiti kysyi ja kosketti tytärtään, jonka kasvoilla oli väkinäinen hymy.

»Uskotko sinä tuohon?» Fredrika kysyi heti, kun äiti ja tytär eivät enää olleet kuuloetäisyydellä.

»Ai kummitteluun?»

»Siihen, että he eivät kerro kenellekään.»

»En tiedä», Henry sanoi ja katsoi rannekelloaan. »Mutta jos onni on myötä, meillä on ainakin pari päivää aikaa ennen kuin Etsiväpiiri on vauhdissa.»

»Etsiväpiiri?»

»Niin. Eikö tullut tutuksi Tukholmassa?»

Fredrika pudisti päätään.

»He ovat harrastelijaetsiviä. Etsiväpiiri on aatteellinen yhdistys, joka yrittää ratkoa rikoksia.»

»Vai niin. Ovatko taitaviakin?»

»Eivät varsinaisesti. Piiri koostuu lähinnä erakoista, jotka kököttävät kotona kehittelemässä teorioita, joilla ei ole mitään tekemistä todellisuuden kanssa, mutta pari kertaa he ovat kyllä onnistuneet löytämään ratkaisevia johtolankoja. Täällä toimii paikallinen ryhmä, joka on erikoistunut Tommyn ja Marie-Louisen katoamiseen. He ovat olleet aktiivisia viimeksi pari vuotta sitten. Näin heidät telkkarihaastattelussa samassa yhteydessä, kun Marie-Louisen sisko Greta julkaisi uudistetun laitoksen kirjastaan.»

»Katoamista käsittelevästä kirjastaan?»

»Niin. Hän esitteli uuden teorian, jonka mukaan sairaala piilottelee todellisia tapahtumia salaliitossa poliisin kanssa, ja hänellä on tukenaan puolet Etsiväpiiristä.»

»Oikeasti?»

»Mm.»

Fredrika vilkaisi puita kohti, mutta parkatakkimies oli kadonnut. Hän haravoi metsäkaistaletta katseellaan, mutta näki pelkkää pimeää.

Partiopoliisit eristivät aluetta teipillä täyttä päätä, ja Henry huiskautti kättään tervehdykseksi rikospaikkatutkijoille, jotka olivat juuri pysäköineet autonsa alas tiensivuun.

Fredrika ajatteli pasta-ateriaa, joka hänellä oli vasta ollut nenänsä edessä, ja tunsikin miten vatsa kurni. Oli ollut noloa jättää Jonas yksin ravintolaan, ja Fredrikaa huoletti, että möin katoamistempu oli suututtanut miehen. Mutta mitä muutakaan hän olisi voinut?

Hetken ajan Fredrika toivoi, että Jonaskin olisi käsketty töihin, jotta tämä ei voisi syyttää häntä pieleen menneistä treffeistä. Toisaalta hänestä oli parempi, että he eivät työ-

kennelleet yhdessä. Fredrika tiesi kokemuksesta, ettei työn ja yksityiselämän sekoittaminen välttämättä sujunut siististi.

Sinatra tuli heidän luokseen kantaen kahta isoa laukkuja. Hän johtaisi rikosteknistä työtä. Fredrika oli tavannut Sinatran vain kertaalleen, mutta mies vaikutti hänestä sympaatteiselta.

»Iltaa», Sinatra sanoi matalalla äänellään ja sipaisi jotain pois tummista hiuksistaan. »Mihinkäs soppaan te olette meidät tällä kertaa sotkeneet?»

»Tuolta löytyi ruumis», Henry sanoi. »Rakennuksen sisältä.»

Sinatran ilme muuttui harmistuneeksi.

»Autiotalosta siis», hän totesi. »Oletan, ettei siellä ole lämmitystä eikä sähköjä.»

»Ei ole. Ja talo on täynnä roskaa.»

»Kuulostaa siltä, että tästä tulee pitkä ilta. Ei teitä huvitaisi jäädä pitämään meille seuraa?»

»Enpä usko.» Henry nauroi. »Tarvitsen kauneusuneni, ja Stormin deitti odottaa.»

Sinatra näytti huvittuneelta.

»Rikostutkija, jolla on yksityiselämä. Onneksi olkoon», hän sanoi ja hymyili ystävällisesti Fredrikalle, joka ei vastannut hymyyn vaan keskittyi mulkoilemaan Henryä.

»Mutta lykkyä tykö!» Henry jatkoi.

»Kiitos. Toisella puolella tavataan.»

Sinatra lähti tiimeineen kipuamaan mäkeä ylös. Ilta oli ehtinyt käydä niin koleaksi, että heidän hengityksensä höyrysi. Fredrika napitti takkinsa ylös asti.

»Miksi häntä sanotaan Sinatraksi?»

»Etkö tiedä?»

Fredrika pudisti päätään.

»Sanotaanko vaikka näin», Henry aloitti ja hymyili, »että hän on lahjakas muutenkin kuin vain rikostekniikan saralla. Näet sitten seuraavissa työpaikan bileissä.»

Henryn puhelin kilahti, ja hän kaivoi sen esiin takkinsa taskusta.

»Kent. Hän käskee meidän lähteä kotiin. Palaveerataan aamulla.»

»Kaipa täältä joutaa, vaikka näyttääkin siltä, että tongittavaa olisi paljon.»

»Niinpä», Henry sanoi. »Oli seinässä sitten kuka tahansa, hemmetinmoinen mediamylläkkä on taattu, kun uutinen pamahtaa ilmoille.»

»Selkäpiitä karmiva mysteeri.»

BTJ

Kevätiltana lukiolaiset löytävät autiotalon seinään muuratun ruumiin. Rakennus kuului aikoinaan Sankt Larsin pahamaineiseen mielisairaalaan, jota ravisteli vuonna 1987 skandaali, kun kaksi nuorta potilasta katosi C-osastolta hämärissä olosuhteissa ja jälkiä jättämättä.

Lundiin asettunut rikostutkija Fredrika Storm hälytetään paikalle kesken romanttisen illallisen. Kollegansa Henry Calmentin kanssa hän saa tehtäväkseen ratkaista hylätyn rakennuksen käytävillä lymyvän mysteerin. Mitä nuorille oikein tapahtui sinä yönä vuosikymmeniä sitten, ja kuka nukkuu ikiunta sairaalan seinien sylissä?

Rautakukka on Fredrika Storm -dekkarisarjan itsenäinen toinen osa.

